

SPOLEČENSTVÍ RŮŽE

The book cover features a central illustration of a young woman with a cybernetic eye. She is wearing a dark, textured hooded cloak. Her right eye is replaced by a glowing, ornate mechanical eye with a blue lens. Her left eye is a natural, glowing yellow. The background is a dark, moody landscape with a silhouette of a castle or tower on the left. The overall color palette is dominated by dark blues, greys, and oranges.

MARIE LU

SPOLEČENSTVÍ
RŮŽE

PŘÍBĚH
MLADÝCH VYVOLENÝCH

MARIE LU

TALPRESS

Copyright © 2015 by Xiwei Lu
Map © 2014 by Russell R. Charpentier
Translation © 2016 by Ondřej Duha
Cover © 2016 by Tibor Paštrnák

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-626-4 (ePub)

Pro Cassie, sestru navždy, ať se stane cokoliv

S

Z

V

J

VLNOZEMÍ

DUMOR

Sluneční moře

Kenettra

Merroutas

Sacchiho moře

TAMOURA

DOMACCA

NEBEZEMÍ

BELDAIN
Hadenbury

KENETTRA

Sluneční
moře

Žfnoucí ostrovy

SLUNOZEMÍ

1953 C. BARR

Adelina Amouteru

Když jsem byla malá, maminka mi za dlouhých večerů vyprávěla staré lidové pohádky. Jednu z nich si pamatuji zvlášť dobře.

Žil byl chamtivý princ, který se zamiloval do špatné dívky.

Ten princ měl mnohem víc, než potřeboval, ale nikdy neměl dost. Když onemocněl, navštívil království Velkého oceánu, kde se Podsvětí setkává se světem živých, aby si u Mority, bohyně mrtvých, vyjednal delší život. Když odmítla, ukradl její nesmrtelné zlato a uprchl na povrch.

Moritas na oplátku vyslala Caldoru, anděla zuřivosti, aby ho přivedla zpět. Caldora se zhmotnila z mořské pěny za teplé, bouřlivé noci, oděná pouze do stříbrného hedvábí, jako bolestně krásný přízrak v mlze. Princ běžel na břeh, aby ji přivítal. Usmála se na něho a dotkla se jeho tváře.

„Co mi dáš oplátkou za mou přízeň?“ zeptala se. „Jsi ochotný rozloučit se se svým královstvím, svou armádou, svými poklady?“

Princ, oslepený její krásou a toužící se pochlubit, přikývl. „Cokoliv budeš chtít,“ odpověděl. „Jsem ten největší muž na světě. Ani bohové se mi nemohou rovnat.“

Tak jí dal své království, svou armádu a své poklady. Přijala jeho dary s úsměvem a pak odhalila svou skutečnou andělskou podobu – zrudnou kostru s ploutvemi. Potom vypálila jeho království do základů a odvedla ho pod moře do Podsvětí, kde trpělivě čekala její matka Moritas. Princ se znovu pokusil s bohyní vyjednávat, ale bylo příliš pozdě. Oplátkou za uloupené zlato Moritas pozřela jeho duši.

Teď na tu pohádku myslím, když stojím se svou sestrou na palubě obchodní lodi a hledím k pobřeží, kde se z raního oparu noří městský stát Merroutas.

Jaká pohádka se bude vyprávět o mně, až ze mě jednoho dne nezbude nic než prach a vítr?

Žila byla dívka, která měla otce, prince a společenství přátel. Pak ji zradili a ona je všechny zničila.

Městský stát Merroutas

Vlnozemi

Byli jasným bleskem na bouřlivé obloze,
pomíjivou tmou před rozbřeskem.
Nikdy dřív neexistovali a nikdy nebudou znovu existovat.

– *neznámý zdroj o Mladých vyvolených*

Adelina Amouтеру

„**M**yslím, že by mohl být tady.“ Z myšlenek mě vytrhne hlas mé sestry Violetty. „Hm?“ zamumlám a zavěším se do ní, zatímco se proplétáme ulicí plnou lidí.

Violetta našpulí rty v povědomém ustaraném výrazu. Vidí, že jsem roztěkaná, ale jsem jí vděčná, že se rozhodne nevšímat si toho. „Řekla jsem, že by mohl být tady. Na hlavním náměstí.“

Je podvečer nejdelšího dne v roce. Jsme ztracené ve slavnosti v městském státu Merroutasu, bohaté, rušné křižovatce mezi Kenettrou a Tamouranským císařstvím. Slunce už kleslo skoro nad obzor a tři měsíce visí nízko, kulaté zlaté talíře vznášející se nad vodou. Merroutas žije Slavností slunovratu – svátku stvoření, začátku postního měsíce. Violetta a já se prodíráme davy hýřilů, ztracené ve slavnostní duze barev. Obě máme dnes večer na sobě tamouranské hedvábí, vlasy omotané pruhy látky a prsty ozdobené bron-

zovými prsteny. Všude jsou lidé ověšení jasmínovými girlandami, tísň se v úzkých uličkách a proudí na náměstí, tančí v dlouhých řadách okolo paláců s kupolemi a zaplavují chrámy. Kráčíme podél vodních cest překypujících čluny plnými nákladu a budov zdobených zlatem a stříbrem s tisíci opakujícími se kruhy a čtverci. Ve vzduchu nasyceném kouřem visí z balkonů zdobné gobelíny. Míjejí nás malé skupiny vojáků oblečených do vlajícího hedvábí s emblémy měsíce a koruny vyšitými na rukávech namísto těžkého brnění. Nepatří k Inkviziční ose, ale nepochybně se k nim přes moře dostaly Terenovy rozkazy nás najít. Držíme se od vojáků dál.

Obklopená probíhajícími oslavami si připadám jako v mlze. Je to skutečně zvláštní, přihlížet vší té radosti. Co si s ní mám počít? Neživí mou energii. Mlčím a nechávám Violettu, aby nás vedla rušnými ulicemi, zatímco se vrátím do svých temných myšlenek.

Od chvíle, co jsme před třemi týdny odešly z Kenettry, mě budí šeptající hlasy vedle mé postele, které po několika vteřinách utichnou. Jindy ke mně ty tlumené hlasy promlouvají, když není nikdo nablízku. Nejsou se mnou po každé a já jim ne vždy rozumím, ani když mluví na mě. Stále však cítím jejich přítomnost v koutech své mysli. Je tam ostří, střídání zvuku a ticha, lampa, která hoří černě. Říkají tohle:

Adelino, proč se viníš za Enzovu smrt?

Měla jsem lépe ovládat své iluze, odpovídám tiše hlasům. Mohla jsem Enzovi zachránit život. Měla jsem se Dýkám svěřit dříve.

Nic z toho nebyla tvoje vina, namítají šepoty v mé hlavě. Ty jsi ho přece nezabila – nebyla to tvoje zbraň, co ukončila jeho život. Tak proč tě odvrhli? Nemusela ses k Dýkám vracet – nemusela jsi jim pomáhat zachránit Raffaela. A přesto tě zatratily. Proč všichni zapomínají na tvoje dobré úmysly, Adelino?

Proč se obviňovat z něčeho, co není tvoje vina?

Protože jsem ho milovala. A teď je mrtvý.

Takhle je to lepší, říkají hlasy. Copak jsi vždycky nečekala nad schody a nepředstavovala si, že jsi královna?

„Adelino,“ řekne Violetta. Zatahá mě za ruku a šeptající hlasy se rozprchnou.

Potřesu hlavou a přinutím se soustředit. „Víš jistě, že je tady?“ zeptám se.

„Jestli ne on, tak jiný Vyvolený.“

Přišly jsme do Merroutasu, abychom unikly pátravým očím Inkvizice v Kenettře. Je to nejbližší místo, které není pod kenettraskou nadvládou, ale později odcestujeme na jih do Slunozemí, daleko mimo jejich dosah.

Ale přišly jsme sem ještě z jednoho důvodu.

Pokud jste někdy slyšeli vyprávět pouze o jediném Mladém vyvoleném, muselo se jednat o chlapce jménem Magiano. Raffaele, krásný mladý společník, který býval mým přítelem, se o Magianovi zmínil během mých odpoledních tréninků. Od té chvíle jsem jeho jméno slyšela ze rtů nesčetných poutníků.

Někteří říkají, že ho vychovali vlci v hustých lesích Žhnoucích ostrovů, malého souostroví východně od Kenetry. Jiní tvrdí, že se narodil v horkých pouštích Domaccy ve Sluno-

zemí a jako bastarda ho vychovali toulaví nomádi. Povídá se, že je to divoký chlapec, skoro zvíře, oblečený od hlavy k patě do listí, se rtuřovitýma rukama a myslí půlnoční lišky. Objevil se znenadání před několika lety a od té doby se mnohokrát vyhnul zatčení Inkviziční osou, která ho stíhala za všechno možné od nezákonného hazardu po uloupení korunovačních klenotů kenettranské královny. Podle pověstí vás dokáže hrou na svou loutnu přesvědčit, abyste se vrhli z útesu do moře. A když se usměje, vrhají jeho zuby oslepující záři.

Přestože se ví, že je Vyvolený, nedokáže nikdo přesně říct, jaká je jeho moc. Je jen jisté, že byl naposledy spatřen tady, v Merroutasu.

Kdybych byla stále stejná dívka jako před rokem, dřív, než jsem se dozvěděla, že mám zvláštní schopnosti, nenašla bych asi odvalu pátrat po tak proslulém Vyvoleném. Ale pak jsem zabila svého otce. Vstoupila jsem do Společenství díky. Zradila jsem je a oni zradili mě. Nebo to možná bylo naopak. To nebudu nikdy vědět jistě.

Co však *vím*, je, že Dýky jsou teď moji nepřátelé. Když jste sami ve světě, který vás nenávidí a bojí se vás, chcete najít další, jako jste vy. Nové přátele. *Vyvolené* přátele. Přátele, kteří vám pomohou založit vaše vlastní společenství.

Přátele jako Magiano.

„*Salaam*, krásné tamouranské dívky!“

Vstoupíme na další velké náměstí nedaleko zátoky. Na všech stranách jsou stánky s jídlem v kouřících hrncích a populární umělci v maskách s dlouhými nosy předvádějící své triky. Jeden z prodavačů jídla se usměje, když se na něho

podíváme. Vlasy má ukryté pod tamouranským turbanem a jeho bradka je tmavá a pečlivě zastřižená. Ukloní se nám. Instinktivně se dotknu své hlavy. Mé stříbrné vlasy jsou pořád krátké a rozježené poté, co jsem se je snažila ostříhat, a dnes večer jsou schované pod dvěma dlouhými pruhy zlatého hedvábí ozdobenými pokrývkou hlavy se dvěma střapci, které mi visí nad obočím. Utkala jsem iluzi nad zjizvenou stranou obličeje. Pro toho muže jsou mé bledé řasy černé a oči bezchybné.

Podívám se, co prodává. Kouřící pánve s plněnými vinnými listy, jehněčí špízy a teplé chlebové placky. Seběhnou se mi sliny.

„Hezké dívky z domoviny,“ vrká na nás. Ostatnímu, co říká, nerozumím, až na „Prosím, pojdte!“ a „Porušte půst“. Usměju se na něho a přikývnu. Nikdy jsem nebyla ve městě s tak silným tamouranským vlivem. Skoro se tam cítím jako doma.

Takovému místu bys mohla vládnout, řeknou hlasy v mé hlavě a srdce mi naplní škodolibá radost.

Jakmile přistoupíme k jeho stánku, vytáhne Violetta pár bronzových talentů a podá je muži. Já se držím zpátky. Dívám se, jak ho Violetta rozesměje, muž se k ní nakloní, něco jí zamumlá a ona se plaše začervená. Pak odpoví úsměvem, který by zastínil i slunce. Na konci této komunikace se obrátí zpátky se dvěma masovými špízy. Když odchází od jeho stánku, dívá se prodavač na její záda, než obrátí pozornost k dalšímu zákazníkovi. Opět změní jazyk svého uvítání: „*Avei, avei!* Zapomeňte na hraní a pojdte si dát chlebovou placku!“

Violetta mi podá bronzový talent. „Sleva,“ řekne. „Protože jsme se mu líbily.“

„Sladká Violetta.“ Zvednu na ni obočí a vezmu si jeden špíz. Až dosud jsme si udržely peněženky plné, protože jsme použily moje schopnosti na krádeň mincí šlechticům. To je můj příspěvek. Ale Violettina schopnost je úplně jiná. „Jestli to tak půjde dál, budou nám *platit*, abychom se u nich najedly.“

„Přesně na tom pracuju.“ Violetta se na mě podívá s nevinným úsměvem, který vůbec není nevinný. Její oči přebíhají po náměstí a zastaví se na obrovském ohňostroji před chrámem. „Blížíme se,“ řekne, když si ukousne chutné sousto. „Jeho energie není moc silná a pořád se mění.“

Když se najíme, následuji Violettu, zatímco používá svoji sílu a vede nás po dlouhé, klikaté trase skrz masu lidí. Každý večer od chvíle, kdy jsme uprchly z Estenzie, se posadíme naproti sobě a já ji nechám se sebou experimentovat, podobně jako mi pletla copy, když jsme byly malé. Pak jí zavážu oči, tiše chodím po pokoji a zkouším, jestli cítí, kde jsem. Tahá za vlákna mé energie a studuje jejich strukturu. Poznám, že je čím dál silnější.

Nahání mi to strach. Ale Violetta a já jsme si po odchodu od Dýk slíbily, že *nikdy* nepoužijeme své síly proti sobě. Když bude Violetta chtít ochranu mých iluzí, vždycky jí ji poskytnu. Na oplátku nechá Violetta mé vlastnosti vždy nedotčené. To je všechno.

Někomu věřit musím.

Chodíme už asi hodinu, když se Violetta zastaví uprostřed náměstí. Zamračí se. Čekám vedle ní a prohlížím si její obličej. „Ztratila jsi ho?“

„Možná,“ odpoví Violetta. Sotva ji přes tu hudbu slyším. Ještě chvílku počkáme, než se konečně obrátí doleva a kývne, abych ji následovala.

Violetta se znovu zastaví. Zatočí se v kruhu a pak zkříží paže na hrudi. „Zase jsem ho ztratila,“ řekne. „Asi bychom se měly vrátit po cestě, kterou jsme přišly.“

Sotva ta slova vypustí z úst, postaví se nám do cesty postava v dlouhonohé masce *dottore* zahalená do nesourodých pestrobarevných rouch. Při pohledu zblízka si všimnu, že ta roucha jsou z drahého hedvábí, jemně utkaná a obarvená sytými inkousty. Vezme Violettinu ruku, zvedne ji k masce, jako by ji chtěl políbit, a položí si dlaň na srdce. Oběma nám pokyne, abychom se připojily k malému kroužku okolo jeho stánku.

Hned pochopím, o co jde – o kenettranskou hru o peníze, při níž před vás hlavní hráč položí dvanáct barevných kamíneků a požádá vás, abyste si tři vybrali. Pak ty kamínky promíchá pod kalíšky. Často hrajete jako skupina, a když jste jediní, kdo uhodne, kde jsou všechny tři ukryté, vyhrajujete zpátky nejen svoje peníze, ale i sázky všech ostatních včetně celého banku. Pohled na peněženku hlavního hráče mi prozradí, že už dlouho neprohrál.

Muž v masce se nám beze slova ukloní a pokyne, abychom si vybraly tři kameny. Stejně to udělá s ostatními shromážděnými okolo nás. Dívám se, jak si dva další hýřilové dychtivě vybírají své kameny. Na naší straně je mladý chlapec, *malfetto*. Horečka krve ho ocejchovala ošklivou černou vyrážkou na uchu a tváři. Pod jeho hloubavým výrazem je cítit strach.

Hm. Moje energie se k němu obrátí jako vlk přitahovaný pachem krve.

Violetta se nakloní ke mně. „Zkusíme jedno kolo,“ řekne s očima také upřenýma na *malfetto*. „Myslím, že něco cítím.“

Kývnu na muže ve stánku a upustím do jeho natažené ruky dva zlaté talenty. Hluboce se mi ukloní. „Za mou sestru a za mě,“ řeknu a ukážu na tři kameny, na které chci vsadit.

Muž v masce mlčky přikývne. Pak začne míchat kameny.

Violetta a já soustředíme pozornost na *malfetto*. Chlapec sleduje pohybuující se kalíšky se zaujatým výrazem. Zatímco čekáme, až muž v masce skončí, pohlédne několik dalších hráčů jeho směrem. Padne několik posměšných poznámek o *malfettech*. Chlapec si jich prostě nevšímá.

Nakonec přestane muž v masce pohybovat kalíšky. Vyrovná všech dvanáct do řady, pak založí ruce do své róby a pokyne všem hráčům, aby hádali, pod kterým kalíškem jsou jejich kameny.

„Čtyři, sedm a osm,“ zvolá první hráč a klepne do stolku.

„Dva, pět, devět,“ zkusí to další hráč.

Další dva zavolají své odhady.

Muž v masce se obrátí k nám. Zvednu hlavu. „Jedna, dva a tři,“ řeknu. Ostatní se zasmějí mému tipu, ale já si jich nevšímám.

Malfetto také ohlásilo svou sázku: „Šest, sedm a dvanáct,“ zavolal chlapec.

Muž v masce zvedne první kalíšek, pak druhý a třetí. Už jsem prohrála. Předstírám zklamání, ale dál upínám pozornost na chlapce s cejchem. *Šest, sedm a dvanáct*. Když se

muž dostane k šestému kalíšku, odklopí ho, aby chlapci ukázal, že hádal správně.

Muž v masce ukáže na chlapce. Ten zajásá. Ostatní na něho zle pohlédnou.

Muž zvedne sedmý kalíšek. Chlapec opět uhodl. Ostatní hráči se po sobě začínou nervózně dívat. Pokud chlapec ten poslední neuhodne, vyhraje všechny naše peníze bankéř. Ale když uhodne třetí správně, pak dostane peníze on.

Muž v masce ostře vzhledne. *Malfetto* překvapeně zajásá, zatímco ostatní na něj vztekle zírají. V jejich hrudích se objeví jiskry nenávisti, záblesky energie, které se rozsvěcují na černých místech.

„Co si o tom myslíš?“ zeptám se Violetty. „Cítíš v jeho energii něco?“

Violetta dál upírá zrak na slavicího chlapce. „Sleduj ho.“

Muž v masce mu neochotně odevzdá obsah své peněženky spolu s penězi, které jsme vsadily my. Zatímco si chlapec sbírá mince, pozoruji, jak si ostatní hráči mumlají mezi sebou. Když mladík odejde od stánku, ostatní jdou za ním, tváře sevřené a ramena strnulá.

Chystají se na něho zaútočit. „Pojďme,“ pošeptám Violettě. Beze slova mě následuje.

Nějakou dobu se zdá, že má chlapec z výhry takovou radost, že si nevšimá nebezpečí, do kterého se dostal. Teprve když dojde na kraj náměstí, postřehne ostatní hráče. Jde dál, ale teď nervózním tempem. Cítím, jak jeho sklon ke strachu sílí do nepřetržitého proudu, a jeho sladká chuť mě láká.

Chlapec vystřelí z náměstí do úzké boční uličky, kde je

slabé osvětlení a málo lidí. Violetta a já se držíme ve stínech a já přes nás upletu jemnou iluzi, která nás skryje. Mračím se na něho. Člověk tak známý jako Magiano by nebyl tak neopatrný.

Nakonec ho jeden z hráčů dohoní. Než stačí chlapec zvednout ruce, hráč ho srazí na zem.

Druhý hráč předstírá, že zakopl o jeho tělo, ale přitom ho kopne do žaludku. Mladík vyjekne a jeho strach se změní v hrůzu – teď vidím, jak se nad ním její vlákna splétají v tmavou, třpytivou pavučinu.

Ostatní hráči ho mrknutím oka obklíčí. Jeden ho popadne za košili a hodí na zeď. Tvrdě na ni narazí hlavou a okamžitě obrátí oči v sloup. Svalí se na zem a stočí se do klubíčka.

„Proč jsi utekl?“ řekne jeden z nich *malfettu*. „Zdalo se, že tě baví šidit nás o naše peníze.“

Ostatní se přidají.

„Na co vůbec *malfetto* potřebuje peníze?“

„Aby mu *dottore* odstranil cejchy?“

„Nebo aby si najalo děvku, aby poznalo, jaké to je?“

Jenom tomu přihlížím. Když jsem se přidala k Dýkám a byla svědkem, jak někdo ubližoval *malfettu*, utekla jsem do svého pokoje a plakala. Od té doby jsem to viděla už tolikrát, že mě to nevyvedlo z míry, a živila jsem se strachem z takové scény bez pocitu viny. Takže zatímco útočníci chlapce dál mučí, stojím opodál a necítím nic než očekávání.

Malfetto se vyhrabe na nohy, než ho ostatní stačí znovu udeřit, a prchá ulicí. Pronásledují ho.

„On není Vyvolený,“ zamumlá Violetta. Se zmateným výrazem potřese hlavou. „Omlouvám se. Musela jsem cítit někoho jiného.“

Nevím, proč cítím touhu tu skupinku následovat. Jestli to není Magiano, nemám důvod mu pomáhat. Možná je to nahromaděným pocitem marnosti nebo lákáním temných pocitů. Nebo vzpomínky, jak Dýky odmítaly riskovat při zachraňování *malfett*, pokud to nebyli Vyvolení. Snad mě k tomu nutí vzpomínka, jak jsem byla přivázaná k železnému kůlu a ve spršce kamení čekala, až mě upálí před celým městem.

Na prchavý okamžik mě napadne, že kdybych byla královna, mohla bych udělat z ubližování *malfettům* zločin. Chlapcovy pronásledovatele bych mohla nechat popravít jediným rozkazem.

Vyrazím za nimi. „Pojď,“ pobídnu Violettu.

„Nedělej to,“ pokusí se mě zadržet, i když ví, že to je marné.

„Budu hodná,“ usměju se.

Zvedne na mě obočí. „Když ty si pod slovem ‚hodná‘ představuješ něco jiného než ostatní.“

Spěcháme tmou neviditelné pod iluzí, kterou jsem upletla. Před námi se ozvou výkřiky, když chlapec zahne za roh ve snaze setřást pronásledovatele. Marně. Jak se přiblížíme, uslyším, jak ho ostatní dostihnou a on sténá bolestí. Než také zahneme za roh, pronásledovatelé ho úplně obklopí. Jeden srazí chlapce na zem úderem do obličeje.

Jednám dřív, než se stačím zarazit. Jediným pohybem smetu vlákna, která nás chránila před jejich pohledy. Pak

vstoupím přímo do jejich kruhu. Violetta zůstane, kde je, a tiše přihlíží.

Chvilku trvá, než si mě tam útočníci všimnou – uvidí mě, teprve když dojdu k sténajícímu *malfettu* a postavím se před ně. Zaváhají.

„Co to má být?“ zamumlá jejich vůdce, na okamžik zmatený. Přejíždí pohledem po iluzi stále zakrývající mou zjizvenou tvář. Vidí před sebou dokonalou, krásnou dívku. Na rty se mu vrátí úsměv. „Tohle je tvoje děvka, špinavé *malfetto*?“ dobírá si chlapce. „Co že máš takové štěstí?“

Jedna žena vedle na mě podezíravě pohlédne. „Ona taky hrála v našem kruhu,“ řekne ostatním. „Nejspíš tomu klukovi pomohla vyhrát.“

„Jo, to je pravda,“ odpoví vůdce. „Nemáš u sebe nějaké další výhry? Třeba svůj podíl?“

Několik útočníků se netváří tak sebejistě. Jeden z nich si všimne úsměvu na mé tváři, nervózně na mě pohlédne a pak se obrátí k místu, kde čeká Violetta. „Skoncujeme s tím,“ zaprotestuje a zvedne váček. „Svoje peníze už máme zpátky.“

Vůdce mlaskne jazykem. „Nechceme přece, aby si zvykl, že ho každý pustí,“ odpoví. „Nikdo nemá rád podvodníky.“

Neměla bych používat svoje síly tak neopatrně. Ale tohle je odlehlá ulička a já už nedokážu odolávat pokušení. Vně jejich kruhu tahá Violetta na protest slabě za mou energii, protože tuší, co se chystám udělat. Nevšímám si jí, postavím se zpříma a pomalu rozpletu iluzi zakrývající můj obličej. Mé rysy se chvějí a postupně mění, až se mi místo levého oka objeví dlouhá jizva a pak zvrásněná kůže na místě, kde bývalo oko, po němž zbyla jen zjizvená tkáň na staré ráně.

Černé řasy mi zesvětlaají na stříbrno. Už jsem si vypracovala dokonalou iluzi, kterou umím uplést, jak rychle se mi zlíbí. A teď ji kousek po kousku snímám a odhaluji se tomu kruhu lidí.

Strnule zírají na zjizvenou část mého obličeje. Překvapí mě, že mě jejich reakce těší. Zdá se, že si ani nevšimli, jak se *malfetto* vyplazilo z kruhu a přitisklo k nejbližší zdi.

Vůdce se na mě zamračí a vytáhne nůž. „Démon,“ prohlásí s jemným náznakem pochyb.

„Možná,“ odpovím. Můj hlas je ledově chladný. Je to hlas, na který si dosud zvykám.

Muž se chystá zaútočit, když tu ho vyruší něco na zemi. Podívá se dolů na dlažební kameny – a tam uvidí jako stuhu tenkého, jasně červeného hada, jak se plazí spárami v dlažbě. Tvor vypadá, jako by se ztratil a teď bloudí sem a tam. Muž naježí obočí a skloní se k té drobné iluzi.

Pak se ta červená stuha rozdělí do tuctu dalších, z nichž každá vystřelí jiným směrem a zanechává za sebou krvavou stopu. Všichni uskočí dozadu.

„Co u bohů –?“ začne.

Divoce proplétám stuhy po zemi a pak nahoru, tucty se mění ve stovky a v tisíce, dokud není ulice pokrytá jejich sítí. Světlo lamp, které jí proniká, vytvoří všude iluzi rudých bouřkových mračen.

Mužův klid začne ustupovat znepokojení. Jeho společníci ode mě chvatně couvají, zatímco ulici pokrývají krvavé čáry. V jejich hrudích kypí oblaka strachu a ty pocity ve mně zvedají vlny síly a hladu. Moje iluze jim nahánějí strach, který mě posiluje.

Přestaň. Opět ucítím, jak Violetta tahá za mou energii. Možná bych ji měla poslechnout. Tihle útočníci už přestali prahnout po penězích. Místo toho ji však setřesu a pokračuji. Ta hra mě baví. Dříve jsem se za takový pocit styděla, ale teď – proč bych neměla nenávidět? Proč by mi to nemělo dělat radost?

Muž náhle znovu zvedne nůž. Dál splétám vlákna. *Ty ten nůž nevidíš,* posmívají se mu šeptem hlasy v mé hlavě. *Kde je? Ještě před okamžikem jsi ho měl, ale musel jsi ho někde nechat.* Přestože já tu zbraň vidím, on se vztekle a užasle dívá na svou ruku. Pro něho nůž zcela zmizel.

Útočníci konečně podlehnou svému strachu – několik jich uteče, zatímco ostatní se strnule choulí u zdi. Jejich vůdce se obrátí a pokusí se uprchnout. Vycením zuby. Pak vymrštím tisíce krvavých stuh k němu a napnu je, jak jen dokážu, aby cítil, jak se mu ta jako břitvy tenká vlákna palčivě zařezávají do masa. Vůdce na okamžik vypoulí oči a pak se s křikem svalí na zem. Omotám ho těmi ostrými vlákny, jako když pavouk lapí svou kořist v hedvábné pavučině. *Jako by ti struny rozřezávaly kůži, že?*

„Adelino,“ zavolá naléhavě má sestra. „Ti ostatní.“

Zachytím její varování právě včas, abych si všimla, že dva z hráčů sebrali odvalu vrhnout se na mě – ta žena a další muž. Rozmáchnu se a zahalím tou iluzí i je. Upadnou. Myslí si, že jim něco rve kůži z těla, a ta muka je zlomí v pase.

Soustředím se tak silně, až se mi třesou ruce. Muž se snaží dostat na konec uličky a já ho nechám plazit. Jaké to musí být, vidět teď svět jeho očima? Dál ho zalévám svou iluzí

a představuji si, co musí vidět a cítit. Rozvzlyká se a vkládá do každého pohybu všechnu svou sílu.

Je to příjemné, být mocná. Vidět, jak se ostatní podvolují mé vůli. Představuji si, že takhle se musí cítit králové a královny, když jim stačí několik slov k rozpoutání války nebo zotročení celého národa. Tohle musí být to, o čem jsem snila jako malá, když jsem se krčila nad schody našeho starého domu a hrála si na to, že mám na hlavě těžkou korunu a shlížím na moře klečících postav.

„Adelino, ne,“ zašeptá Violetta. Stojí teď vedle mě, ale já se tak soustředím na to, co dělám, že její přítomnost sotva cítím. „Dala jsi jim co proto. Už je nech jít.“

Sevru pěsti a pokračuji. „Mohla bys mě zastavit,“ řeknu s úsměškem, „kdybys opravdu chtěla.“

Violetta se o to se mnou nepře. Možná si v hloubi duše dokonce přeje, abych to udělala. Chce vidět, jak porazím sama sebe. Takže místo aby mě přinutila přestat, položí mi ruku na paži, aby mi připomněla, co jsme si slíbily.

„Ten chlapec utekl,“ řekne tiše. „Šetři si svou zuřivost na něco většího.“

Něco v jejím hlasu pronikne mým vztekem. Náhle mě zaplaví únava z toho, kolik energie jsem použila. Propustím toho muže ze sevření svých iluzí. Zhroutlí se na dlažbu a drží se za hrud', jako by stále cítil vlákna prořezávající jeho maso. Obličej má mokrý od slzí a slin. O krok ustoupím na roztrěsených nohou.

„Máš pravdu,“ zamumlám Violettě.

Jen vydechne úlevou a podepře mě.

Skloním se k třesoucímu se vůdci, aby mi dobře viděl do

zjizveného obličej. Nedokáže se ani přinutit ke mně vzhlednout. „Budu tě sledovat,“ řeknu. Nezáleží na tom, jestli jsou má slova pravdivá nebo ne. Vím, že si o nich ve svém stavu netroufne pochybovat. Jen trhaně přikývne, vyhrabe se na nohy a uteče.

Ostatní udělají totéž. Jejich kroky se rozléhají uličkou, dokud nezahnou za roh, kde se smísí s hlukem oslav. V nastalém tichu vydechnu a obrátím se k Violettě. Je smrtelně bledá. Její ruka svírá mou tak pevně, až nám zbělaly prsty. Stojíme spolu v tiché uličce. Potřesu hlavou.

Malfetto, které jsme zachránily, nebyl Magiano. Není to Vyvolený. A i kdyby byl, už utekl. Povzdechnu si, kleknu si a svěsím hlavu. Celý ten incident mi zanechal v ústech hořkou pachuč. *Proč jsi ho nezabila?* šeptají nespokojeně hlasy v mé hlavě.

Nevím, jak dlouho tam zůstaneme, než nás vyleká slabý, tlumený hlas nad našimi hlavami.

„Tak tohle znamená být hodná?“ řekne.

Ten hlas je zvláště povědomý. Rozhlédnu se po vyšších patrech domů okolo nás, ale v té tmě je těžké něco rozeznat. Popojdu doprostřed ulice. Z dálky k nám stále doléhají zvuky oslav.

Violetta mě zatahá za ruku. Upírá pohled na balkon před námi. Když vzhlednu, konečně spatřím postavu v masce, která se opírá o mramorové zábradlí balkonu a mlčky nás sleduje – je to ten muž ze stánku, který vedl naši hru.

Sestra se nakloní blíž ke mně. „To on je Vyvolený. *Jeho* jsem cítila.“

Ironií života je, že ti, kteří nosí masky,
často říkají více pravd než ti,
kteří ukazují tvář.

– *Maškaráda*, Salvatore Laccona

Adelina Amouteru

Když se na něho díváme, nijak nereaguje. Jen se dál krčí u zdi a ze zad si odváže loutnu. Zamyšleně zatáhne za několik strun, jako by nástroj ladil, a pak si s netrpělivým odfrknutím sundá masku *dottora*. Na ramena mu spadne několik tuctů dlouhých tmavých copů. Jeho roucha jsou volná a do půli hrudi rozepnutá a paže mu zdobí řady silných zlatých náramků, jasných na jeho bronzové pleti. Nedokážu přesně rozeznat jeho rysy, ale i odsud poznám, že jeho oči mají výraznou medovou barvu a zdá se, že ve tmě září.

„Sledoval jsem vás dvě, jak jste se prodíraly davem,“ pokračuje s potutelným úsměvem. Přesune pohled na Violettu. „Někoho, jako jsi ty, není možné přehlédnout. Stopa ze zlomených srdcí, která za sebou necháváš, musí být dlouhá a plná nebezpečí. A přesto jsem si jistý, že se ti nápadníci dál vrhají k nohám v zoufalé snaze získat tvou náklonnost.“

Violetta se zamračí. „Pardon?“

„Jsi krásná.“

Violetta zrudne. Přistoupím blíž k balkonu. „A kdo jsi ty?“ zavolám na něho.

Začne skutečně hrát a jeho tóny se spojí v melodii. Jeho hudba mě takřka hypnotizuje – navzdory přezíravému chování hraje zručně. Za naším starým domem bývalo místo na mýtině mezi stromy, kam jsme se s Violettou chodily schovat. Kdykoliv listí zašustilo ve větru, znělo to jako smích ve vzduchu, a my si představovaly, že se smějí bohové vychutnávající si to chladné jarní odpoledne. Hudba téhle záhadné osoby mi ten zvuk připomene. Jeho prsty ladnými pohyby klouzají po strunách loutny a ta skladba je stejně přirozená jako západ slunce.

Violetta na mě pohlédne a já si uvědomím, že si tu melodii právě teď vymýšlí.

Dokáže vás hrou na svou loutnu přesvědčit, abyste se vrhli z útesu do moře.

„A co se týče tebe,“ řekne chlapec mezi notami a přesune pozornost z Violetty na mě, „jak jsi to udělala?“

Zmateně na něho zamrkám, stále vyvedená z míry. „Co udělala?“ opáčím.

Zarazí se na tak dlouhou dobu, aby mě zpražil podrážděným pohledem. „U bohů, dost s tou falešnou skromností.“ Udržuje si svůj nonšalantní tón, zatímco hraje dál. „Zjevně jsi Vyvolená. Jak jsi udělala to s těmi krvavými stuhami a nožem?“

Violetta na mě mlčky kývne a já pokračuji. „Moje sestra a já už měsíce někoho hledáme,“ řeknu.

„Opravdu? Nevěděl jsem, že můj malý stánek pro hráče je tak populární.“

„Hledáme Mladého vyvoleného jménem Magiano.“

Odmlčí se a zahraje rychlou sérii tónů. Jeho prsty tančí po hmatníku loutny jako šmouhy, ale každý jednotlivý tón je ostrý a zřetelný, naprosto dokonalý. Hraje docela dlouho. Jeho hudba vypráví příběh, zatímco si vymýšlí melodii, něco veselého a roztouženého, možná dokonce vtipného, nějaký tajný žert. Chci, aby nám odpověděl, ale zároveň nechci, aby přestal hrát.

Konečně se odmlčí a pohlédne na mě. „Kdo je Magiano?“

Violetta vydá tlumený zvuk, zatímco já se neubráním tomu, abych zkřížila paže na hrudi a pochybovačně si odfrkla. „Určitě jsi o Magianovi slyšel,“ řekne sestra.

Nakloní hlavu ke straně a pak věnuje Violettě podmanivý úsměv. „Jestli jsi sem, krásko, přišla, aby ses mě zeptala na můj názor na imaginární lidi, tak marníš čas. Jediný Magiano, o kterém jsem kdy slyšel, je vymyšlená postava, kterou matky straší děti, aby je přinutily mluvit pravdu.“ Zamává jednou rukou ve vzduchu. „Však víš. *Jestli nepřestaneš lhát, Magiano ti ukradne jazyk. Jestli nebudeš správně uctívat bohy na sapienday, sežere Magiano tvoje domácí mazlíčky.*“

Otevřu ústa, abych něco řekla, ale on pokračuje, jako by mluvil sám k sobě. „Myslím, že tohle je dostatečný důkaz,“ pokrčí rameny. „Jíst domácí mazlíčky je nechutné a krást jazyky hrubé. Kdo by dělal něco takového?“

Do hrudi se mi vplazí tenká stuha pochyb. Co když mluvím pravdu? Opravdu nevypadá jako chlapec ze všech těch

povídaček. „Jak to děláš s těmi kalíšky, že tak často vyhráváš?“

„Aha, *tohle*.“ Chlapec chvilku pokračuje v hraní. Pak náhle skončí, nakloní se k nám a zvedne obě ruce. Znovu se usměje a blýskne zuby. „*Magie*.“

Opětuji úsměv. „Máš na mysli Magianovy triky.“

„Tak takhle to slovo vzniklo?“ zeptá se zvesela a znovu se nahrbí. „To jsem nevěděl.“ Jeho prsty najdou struny loutny a hrají dál. Vidím, že ho přestáváme zajímat. „Nic víc než hbité ruce, drahá, triky se světlem a vnímáním k odvedení pozornosti. A také pomoc asistenta. Nejspíš se tady pořád někde schovává vyděšený k smrti, hlupák. Varoval jsem ho, aby neutíkal.“ Odmlčí se. „Proto jsem tady a mluvím s vámi, víte. Chtěl jsem vám oběma poděkovat za ochranu svého pomocníka a teď půjdu a nechám vás vychutnat si noc. Hodně štěstí při hledání toho vašeho Mladého vyvoleného.“

To druhé malfetto s ním celou dobu spolupracovalo. Zhluboka se nadechnu. Něco na tom, jak vyslovil Mladý vyvolený, vyvolalo starou vzpomínku. Opravdu to znělo povědomě. Vím, že jsem ten hlas už někde slyšela. Ale kde? Zamračím se a pátrám v paměti. Kde, kde...

A pak mi to dojde.

Můj spoluvězeň. Když mě zatkla Inkvizice a uvrhla mě do svých kobek, sdílel se mnou celou napůl šílený společník, který se stále smál, chichotal a prozpěvoval si hlasem patřícím člověku, jenž podle mého názoru zešílel z dlouhého věznění.

Děvče. Povídá se, že jsi Mladá vyvolená. Tak co, jsi?

Vyčte mi z očí, že jsem ho poznala, protože opět přestane hrát. „Nějak divně se tváříš,“ řekne. „Nejedla jsi jehněčí špíz? To už se mi jednou stalo.“

„Byli jsme spolu ve vězení.“

Při mých slovech se zarazí. Strne. „Cože?“

„Byli jsme ve stejném vězení. Před několika měsíci v Dalii. Musíš si to pamatovat – znám tvůj hlas.“ Zhluboka se nadechnu a přehodnotím tu vzpomínku. „Toho dne mě měli upálit.“

Když na něho v té tmě zaostřím, všimnu si, že se přestal usmívat. Obrátí oči ke mně.

„Ty jsi Adelina Amouteru,“ zamumlá si pro sebe a zkoumá moji tvář s obnoveným zájmem. „No jistě, *jistě* že jsi. Měl jsem to vycítit.“

Přikývnu. Na okamžik mě napadne, jestli jsem mu toho neřekla až moc. Ví, že nás hledá Inkvizice? Co když se rozhodne udat nás merroutaským vojákům?

Prohlíží si mě snad celé hodiny. „Toho dne jsi mi zachránila život,“ dodá.

Zmateně se zamračím. „Jak?“

Znovu se usměje, ale není to ten milý úsměv, který věnoval Violettě. No, tenhle jsem u něho ještě neviděla – je jako kočičí, zvedá mu koutky očí a na okamžik mu dodá divoký výraz. Hroty špičáků se mu zalesknou. Ten výraz mu promění celý obličej a změní ho v někoho děsivého a charismatického zároveň a každé vlákno jeho pozornosti je teď namířené na mě, jako by nic jiného na světě neexistovalo. Zdá se, že na Violettu úplně zapomněl. Nevím, co si o tom mám myslet, ale cítím, jak mi rudnou tváře.

Hledí na mě bez mrknutí a brouká si melodii, kterou hraje. Pak odvrátí zrak a opět promluví. „Jestli hledáte Magiana, najdete ho spíš v sálech opuštěných lázní v jižním Merroutasu, v budově kdysi zvané Malé lázně Bethesdy. Jděte tam zítra ráno za rozbřesku. Slyšel jsem, že raději vyjednává v soukromí.“ Zvedne jeden prst. „Ale dejte si pozor – nepřijímá od nikoho rozkazy. Jestli s ním chcete mluvit, budete ho muset přesvědčit, že máte dobrý důvod.“

A než můžeme Violetta nebo já říct něco v odpověď, odstrčí se od zábradlí, obrátí se zády a zmizí v budově.

Raffaele Laurent Bessette

Mlha. Časné ráno.

Vzpomínka na mladého bosého chlapce, který dřepěl přede dveřmi zchátralého domu své rodiny a hrál si s klacíky v blátě. Vzhlédl a uviděl starého muže, který k němu kráčel po prašné vesnické cestě a jeho kostnatá herka za ním táhla povoz. Chlapec si přestal hrát. Zavolal na matku a vstal, když vůz přijel blíž.

Muž se zastavil před ním. Dívali se na sebe. Chlapcovy oči byly na první pohled nezvyklé – jedno bylo vřelé jako med, druhé jasně zelené jako smaragd. Ale bylo tam něco víc – zatímco se muž díval dál, muselo ho napadnout, jak může mít někdo tak mladý tak moudrý výraz.

Vešel do domku promluvit si s jeho matkou. Stálo ho to trochu přesvědčování, nechtěla ho pustit dovnitř, dokud jí neřekl, že si může vydělat nějaké peníze.

„V téhle oblasti nenajdete moc zákazníků, kteří by si

koupili tretky nebo lektvary,“ řekla muži chlapcova matka, zatímco lomila rukama v té malé, temné místnosti, kterou sdílela se svými šesti dětmi. Posadil se na židli, kterou mu nabídl. Stále těkala pohledem po pokoji, jako by jím nedokázala spočinout na jednom místě. „Horečka krve nás drtí všechny. Vloni mi vzala manžela a nejstaršího syna. A ocejšovala mi dvě děti, jak vidíte.“ Ukázala na mladého chlapce, který tiše přihlížel svýma očima barvy drahokamů, a na jeho bratra. „Tohle byla vždycky chudá vesnice, pane, ale teď je na pokraji zhroutil.“

Dítě si všimlo, jak k němu muž stále obrací pohled. „A jak to bez manžela zvládáš?“ zeptal se muž.

Matka potřásla hlavou. „Dřu na poli. Prodala jsem nějaký náš majetek. Mouka na chleba nám vydrží ještě na pár týdnů, ale je plná červů.“

Muž beze slova naslouchal. Neprojevoval žádný zájem o chlapcova bratra s cejchem. Když matka skončila, opřel se a přikývl. „Vozím zboží mezi přístavními městy Estenzií a Campagnií. Chci se tě zeptat na tvého nejmladšího, toho s dvojbarevnýma očima.“

„Co chcete vědět?“

„Zaplatím ti za něho pět zlatých talentů. Je to hezký kluk, ve velkém přístavním městě mi za něho někdo dobře zaplatí.“

Muž pokračoval za matčina šokovaného mlčení. „V Estenzii jsou dvory, kde mají víc šperků a pokladů, než si dokážeš představit. Jsou to světy třpytu a rozkoše a neustále potřebují novou krev.“ S tím kývl směrem k chlapci.

„Chcete říct, že ho odvezete do bordelu.“

Muž se na chlapce podíval znovu. „Ne. Na bordel má

příliš jemné rysy.“ Naklonil se k ženě blíž a ztišil hlas. „Vaše děti s cejchem to tady budou mít těžké. Slyšel jsem historky o jiných vesnicích, kde vyhánějí své nejmenší do lesů ve strachu, že všem přinesou nemoc a neštěstí. Viděl jsem je upalovat malé děti *zaživa* v ulicích. Tady se to stane taky.“

„Nestane!“ odsekla žena divoce. „Naši sousedi jsou chudí, ale jsou to dobří lidé.“

„Zoufalství vyvolá temnotu v každém,“ pokrčil muž rameny.

Ti dva se dohadovali až do večera. Ona stále odmítala.

Chlapec tiše naslouchal a přemýšlel.

Když konečně přišla noc, vstal a tiše vzal matku za ruku. Pověděl jí, že s tím mužem půjde. Matka mu vlepila políček, řekla mu, že nic takového neudělá, ale on trval na svém.

„Všichni budou hladovět,“ řekl tiše.

„Jsi moc mladý na to, abys věděl, jakou přinášíš oběť,“ okřikla ho matka.

Podíval se na své sourozence. „To bude dobré, mami.“

Matka si prohlížela svého krásného chlapce, obdivovala jeho oči a prohrábla mu rukou černé vlasy. Přitáhla si ho k sobě a rozplakala se. Dlouho ho k sobě tiskla. On její objetí opětoval, pyšný, že pomáhá mamince, aniž si uvědomoval, co to znamená.

„Dvanáct talentů,“ řekla muži.

„Osm,“ opáčil.

„Deset. Za míň vám syna nedám.“

Muž chvílku mlčel. „Deset,“ souhlasil.

Matka si s mužem vyměnila několik tichých slov a pak pustila synovu ruku.

„Jak se jmenuješ, chlapečku?“ zeptal se muž, když mu pomohl na rozvrzaný vůz.

„Raffaele Laurent Bessette.“ Chlapcův hlas byl vážný, oči stále upřené na jeho dům. Už se začínal bát. Mohla by ho maminka někdy navštívit? Znamená to, že už nikdy neuvidí svoji rodinu?

„Dobře, Raffaele,“ řekl muž a přešel klisně bičem po hýždích. Rozptýlil chlapce tím, že mu dal kus chleba a sýra. „Už jsi někdy byl v hlavním městě Kenettry?“

O dva týdny později prodal muž chlapce Fortuninu dvoru v Estenzii za tři tisíce zlatých talentů.

Raffaele zamžiká a pak otevře oči do slabého světla rozbřesku proudícího oknem. Venku padá jemný sníh.

Zavrtí se. Ani mihotající oheň v krbu a hromada kožešin na jeho posteli nestačí, aby ho uchránily před ledovým vzduchem. Raffaelovi naskočí husí kůže. Přitáhne si kožešiny znovu pod bradu a snaží se usnout. Ale dva týdny plavby na lodi plující bouřlivými vodami z Kenettry na sever do Beldainu si vybraly svou daň a Raffaela bolí vyčerpáním celé tělo. Letní hrad beldainské královny je studený a vlhký, na rozdíl od třpytivých mramorových sálů a sluncem vyhřátých zahrad v Estenzii. Na tak chladné léto si nemůže zvyknout. Ostatní Dýky musejí mít také problémy s odpočinkem.

Po nějaké době si povzdechne, odhrne kožešiny a vstane z postele. Světlo ozáří jeho pevné břicho, útlé svaly a štíhlý krk. Tiše si dojde pro své roucho přehozené v nohách pos-

tele. Už takové měl, dostal ho před několika lety darem od jedné kenettranské šlechtičny, vévodkyně z Campagnie. To-lik se do Raffaela zbláznila, že obětovala většinu svého bo- hatství na podporu Dýk. Čím mocnější jeho klienti byli, tím víc se snažili koupit si jeho lásku.

Napadne ho, jestli je vévodkyně v pořádku. Poté co Dýky uprchly z Kenettry, poslaly holubice, aby kontaktovaly své patrony. Vévodkyně patřila mezi ty, kteří neodpověděli.

Raffaele si navlékne dlouhé roucho, které ho zakryje od hlavy po paty. Jeho látka je těžká a luxusní, řasí se mu u no- hou a na světle opalizuje. Prohrábne si prsty vodopád svých dlouhých černých vlasů a pak si je sváže do elegantního uzlu na vrcholku hlavy. V chladném ranním slunci se mu ve vla- sech třpytí tenké safírové prameny. Dlaněmi přejede po chladné látce rukávů.

Zavzpomíná na tu noc, kdy Enzo navštívil jeho komnaty a kdy prince poprvé varoval před Adelinou. Jeho prsty se na okamžik zastaví žalem.

Nemá smysl zaobírat se minulostí. Raffaele se ohlédne na krb a tiše vyjde z komnaty. Roucho se táhne za ním ve vlně těžkého sametu.

Chodby páchnou zatuchlinou, staletími starého, vlhkého kamene a popelem ze starodávných loučí. Postupně se roz- jasňují, až nakonec se otevřou do letních zahrad hradu. Na květinách leží jemný sněhový poprašek, který roztaje, než přijde odpoledne. Z místa, kde Raffaele stojí, vidí níže po- ložené pozemky okolo hradu a za nimi skalnaté pobřeží Beldainu. Závan chladného větru mu otupí cit ve tvářích a foukne mu do obličeje několik pramenů vlasů.

Jeho pohled se přesune na hlavní nádvoří za branou hradu.

Normálně by tam byl v tuto hodinu klid. Dnes je však prostor plný *malfett* prchajících z Estenzie, která se choulí okolo malých ohňů a pod starými dekami. V noci jich musela dorazit další plná loď. Raffaele chvíli sleduje, jak se shluky lidí přemísťují a přelévají, a pak se obrátí zpátky dovnitř, aby sešel dolů.

Několik *malfett* Raffaela pozná, když vyjde na hlavní nádvoří. Tváře se jim rozzáří. „To je vůdce Dýk!“ vykřikne jedno.

Ostatní *malfetta* spěchají k Raffaelovi, dychtivá dotknout se jeho rukou a paží v naději, že si budou moci na okamžik vychutnat jeho uklidňující schopnosti. Je to každodenní rituál. Raffaele nehybně stojí v jejich středu. Tolik lidí žebrajících o útěchu.

Jeho zrak spočine na chlapci o kus větším než on, kterého horečka už dávno připravila o vlasy. Raffaele ho tam viděl čekat už včera. Pokyne chlapci, aby předstoupil. Jeho oči se rozšíří překvapením a pak doběhne k Raffaelovu boku.

„Dobré ráno,“ řekne.

Raffaele na něho obezřetně pohlédne. „Dobré ráno,“ odpoví.

Chlapec ztiší hlas. Teď se zdá být nervózní z toho, že upoutal Raffaeleovu pozornost před všemi ostatními. „Mohl byste se podívat na moji sestru?“ zeptá se.

„Ano,“ odpoví Raffaele bez zaváhání.

Plešatý chlapec se při jeho odpovědi rozzáří. Jako všichni ostatní nedokáže odtrhnout oči od Raffaelova obličej. Dotkne se paže mladého společníka. „Tudy,“ řekne.

Raffaele ho následuje skrz skupinky *malfett*. Hrubý, tmavý cejch po celém předloktí. Zjizvené ucho a tmavé vlasy poprášené stříbrem. Oči různých barev. Raffaele si mlčky ukládá do paměti cejchy, které vidí. Cestou ho provází šepot.

Dojdou k chlapcově sestře. Choulí se v koutě nádvoří a skrývá tvář pod šálem. Když uvidí, že se Raffaele blíží, udělá se ještě menší a sklopí zrak.

Když k ní dorazí, nakloní se chlapec k Raffaelovi. „Jeden Inkvizitor ji chytil té noci, kdy rozbíjeli výlohy obchodů,“ zamumlá. Přiblíží se k Raffaelovi a šeptá mu něco do ucha. Zatímco Raffaele naslouchá, prohlíží si dívku a všímá si škrábane tady, modřiny tam, černomodrých skvrn na kůži jejích nohou.

Když chlapec domluví, Raffaele chápavě přikývne. Zastrčí si roucho mezi nohy a dřepne si vedle ní. Zalije ho vlna její energie. Trhne sebou. Tak zdrcující smutek a strach. *Kdyby tady byla Adelina, využila by toho.* Dává si pozor, aby se dívky nedotkl. Několik klientů mu udělalo to samé v jeho ložnici, zanechalo ho potlučeného a roztřeseného, a to poslední, o co by stál, byla něčí ruka na jeho kůži.

Raffaele dlouho sedí mlčky. Dívka ho tiše pozoruje, fascinovaná jeho tváří. Napětí v jejích ramenou nepovoluje. Nejprve z ní Raffaele cítí vlnu odporu a nepřátelství vyvolanou jeho přítomností. Zrak ale neodvrátí.

Konečně dívka promluví. „Hlavní Inkvizitor nás chce všechny zotročit. Aspoň jsme to slyšeli.“

„Ano.“

„Říká se, že Inkvizice zakládá po Estenzii tábory pro otroky.“

„To je pravda.“

Zdá se být překvapena, že se nepokusil zmírnit tu tvrdou pravdu. „Prý až nás všechny pochytají, pozabíjejí nás.“

Raffaele mlčí. Ví, že nemusí nic říct, aby jí odpověděl.

„Zastaví ho Dýky?“

„Dýky ho zničí,“ odpoví Raffaele. Ta slova pronesená jeho jemným hlasem znějí divně, jako ocel prořezávající hedvábí. „Osobně se o to postarám.“

Dívčiny oči mu znovu zapátrají v tváři a vnímají jeho delikátní krásu. Raffaele k ní napřáhne ruku a trpělivě čeká. Ona po chvílce natáhne svoji. Opatrně se dotkne jeho ruky a zalapá po dechu. Přes jejich kontakt tahá Raffaele jemně za vlákna jejího srdce, sdílí s ní její bolest, konejší ji a chlácholí, jak to jen jde, nahrazuje její smutek útechou. *Já vím.* Dívce se v očích lesknou slzy. Dlouho tak ruku nechá, než ji konečně odtáhne a schoulí se zpátky v podřepu se sklopenou hlavou.

„Děkuju,“ zašeptá její bratr. Ostatní se tísní za Raffaelem a v úžasu ho sledují. „To je poprvé, co promluvila od odchodu z Estenzie.“

„Raffaeli!“

Scénu naruší Lucentin hlas. Raffaele se obrátí a uvidí Paní větru, jak se prodírá davem a její měděné kudrny poskakují ve větru. Tady ve své domovině vypadá jako typická beldainská dívka, s huňatými kožešinami okolo krku a zápěstí a šňůrou korálů ve vlasech. Zastaví se před ním.

„Nerada tě ruším při tvé každodenní léčebné seanci,“ řekne a pokyne mu, aby ji následoval, „ale dorazila pozdě v noci a chce nás vidět.“

Raffaele kývne *malfettům* na nádvoří na rozloučenou a srovná s Lucent krok. Paní větru vypadá rozzlobeně, možná proto, že ho musela hledat, a neustále si tře paže. „Jsem zhýčkaná, to ta kenettranská léta,“ postěžuje si cestou. „Z téhle zimy mě bolí kosti.“ Když Raffaele neodpoví, obrátí své podráždění k němu. „Opravdu máš tolik volného času?“ řekne. „Tím, že budeš dělat každý den smutné oči na *malfetta*, nám Inkvizici svrhnout nepomůžeš.“

Raffaele se na ni ani neobtěžuje pohlédnout. „Ten plešatý kluk je Vyvolený,“ opáčí.

Lucent vydá nedůvěřivý zvuk. „Opravdu?“

„Všiml jsem si toho včera,“ pokračuje. „Velice jemná energie, ale je tam. Později pro něho pošlu.“

Lucent na něho pohlédne. Uvidí v jejích očích pochyby a pak podráždění z toho, že ji překvapil. Nakonec pokrčí rameny. „Ty máš pro svou laskavost vždycky dobrý důvod, že?“ zamumlá. „No, Michel říká, že jsou venku na kopcích.“ Její krok se zrychlí.

Raffaele nedodá, že jeho srdce je stále těžké jako po každém setkání s *malfetty*. Že by si přál, aby s nimi mohl zůstat déle, a udělat víc, aby jim pomohl. Nemá smysl se o tom zmiňovat. „Tvoje královna mi odpustí,“ řekne.

Lucent si odfrkne a zkříží paže. Ale Raffaele cítí, jak se pod tou nonšalantní pózou vlákna její energie bolestně splétají do uzlu vášně a touhy, který se už léta utahuje čím dál víc, dychtící opět se spojit s beldainskou princeznou. Jak je to dlouho, co byla Lucent vykázána z Beldainu – jak dlouho byla oddělena od Maeve? Raffaele k ní pocítí soucit. Jednou se dotkne její paže – struny energie okolo ní se třpytí

a po nich sáhne a zatáhne za její síly, aby ji ukonejšil. Pohlédne na něho se zvednutým obočím.

„Uvidíš ji,“ řekne Raffaele. „Slibuju. Omlouvám se, že jsem tě zdržel.“

Lucent se pod jeho dotekem trochu uvolní. „Já vím.“

Dosáhnou vysoké kamenné brány otevírající se do rozlehlé travnaté krajiny za hradem. Venku cvičí skupinky vojáků. Lucent musí Raffaela vést širokým obloukem okolo bojujících dvojic, dokud nenechají hrad za sebou a nevstoupí do vysoké trávy. Vyjdou na malý kopec. Raffaele se třese ve větru, mrká do vířících vloček a přitáhne si plášť těsněji přes ramena.

Když dosáhnou vrcholku kopce, konečně spatří další dvě Dýky. Michel, Architekt, vyměnil svůj kenettranský úbor za silné beldainské kožešiny, které mu zakrývají krk. Tiše rozmlouvá s dívkou vedle sebe – Gemmou, Zlodějkou hvězd, stále tvrdohlavě oblečenou do svých kenettranských šatů. I ona však má přes sebe přehozený beldainský plášť a třese se zimou. Oba se odmlčí a vzhlednou, aby pozdravili Lucent a Raffaela.

Gemmin pohled na nich spočine nejdéle. Raffaele ví, že stále doufá, že se něco dozví o svém otci, že jí Raffaele možná přináší zprávy. Ale Raffaele jen zavrtí hlavou. Baron Salvatore je dalším z bývalých patronů Dýk, kteří neodpověděli na zprávy poslané po holubicích. Gemma se zatváří nešťastně a odvrátí zrak.

Raffaele přesune pozornost na ostatní na mýtině. Uvnitř kruhu vojáků se nachází hrstka šlechticů – princů, soudě podle jejich tmavomodrých rukávů – a obrovský bílý tygr

se zlatými pruhy. Jeho ocas se líně kroutí v trávě a oči má přimhouřené do ospalých škvír. Pozornost všech se upírá na dva duelanty uprostřed mýtiny. Jeden je princ se světle blond vlasy a zamračenou tváří. Bodá před sebe mečem.

Jeho sokem je mladá žena – spíš dívka – v plášti lemovaném kožešinou. Jednu tvář jí zdobí výrazná zlatá šmouha a vlasy, zpola černé a zpola zlaté, má spletené do propracovaných copánků, které připomínají pruh zježených chlupů na zádech zuřivého vlka. Snadno výpad odrazí, věnuje princí úsměv a zkříží svůj meč s jeho. Ostří se zaleskne.

Michel pokročí blíž k Raffaelovi. „Ona je teď královna,“ zamumlá. „Její matka před několika týdny zemřela. Omylem jsem ji oslovil jako Její královskou Výsost – neudělej stejnou chybu.“

Raffaele přikývne. „Díky za upozornění. *Její Veličenstvo královna Maeve z Beldainu*. Zamračeně sleduje duel. Obklopuje ji energie, neobvyklá vlákna, která musejí patřit Vyvolené. O tomhle se v souvislosti s beldainskou princeznou ještě nikdo nezmínil, ale všechny známky tam jsou, třpytí se v oparu z pohyblivých strun okolo ní. *Ví o tom vůbec?* Proč by něco takového tajila?

Pak Raffaele obrátí pozornost k jednomu z přihlížejících princů. Tomu nejmladšímu. Zamračí se ještě víc. I jeho obklopuje energie. Ale není to energie Vyvoleného, vlákna síly, světa, který je *živý*. Zmateně zamrká. Když se k té podivné síle natáhne a pokusí se jí dotknout, jeho vlastní síla okamžitě ucukne, jako by ji spálilo cosi chladného jako led.

Řinčení mečů ho přivede zpět ke sledování souboje. Maeve znovu a znovu útočí na staršího bratra. Tlačí ho na kraj

kruhu, kde stojí na stráží vojáci – a pak její bratr náhle sebere síly k protiútoku a přinutí ji vrátit se do středu. Raffaele je pozorně sleduje. Přestože je princ o dobrou stopu vyšší než Maeve, nezdá se tím být zastrašena. Naopak, provokuje bratra posměšky, když odráží jeho ostří, směje se a otáčí. Pokusí se zastihnout bratra nepřipraveného, ale on její pohyb prohlédne. Náhle si dřepne a zamíří jí na nohy. Maeve prohlédne svou chybu příliš pozdě a upadne.

Princ stojí nad ní a míří jí mečem na hrud'. Potřese hlavou. „Lepší,“ řekne. „Ale pořád útočíš ukvapeně, dřív, než jasně vidíš, kam bude směřovat můj výpad.“ Ukáže na její paži a pomalu mávne mečem. „Vidíš? Tohle jsi nezachytila. Než se rozhodneš zaútočit, musíš odhadnout úhel.“

„Ona to zachytila, Augustine,“ vmísí se do hovoru jeden z ostatních princů. Zamrká na Maeve. „Jenom nezareagovala dost rychle.“

„*Tvoje* útoky bych určitě odrazit stihla,“ zavolá Maeve a namíří meč na druhého bratra. Několik dalších princů se její odpovědi zasměje. „A domů by ses musel dobelhat.“ Zastrčí meč do pochvy, dojde podrbat svého tygra za ušima a kývne na Augustina. „Budu se víc snažit, slibuju. Další trénink si dáme odpoledne.“

Raffaele přihlíží, jak se princ na svou sestřičku usměje a ukloní se. „Jak si přeješ,“ odpoví.

Pak obrátí Maeve pozornost k Dýkám. Michel a Gemma okamžitě pokleknou. Její pohled padne nejprve na Lucent – výraz její tváře prozradí, že ji poznává – a okamžitě zvažní. Neřekne nic. Čeká, zatímco Lucent poklekne a skloní hlavu, až se její kudrny sesypou dopředu. Maeve se na ni dlouze

dívá. Pak její pronikavý pohled zalétne k Raffaelovi a ten sklopí řasy. Následuje Lucentina příkladu.

„Vaše Veličenstvo,“ řekne.

Maeve položí ruku na jílec meče. Tváře má stále zarudlé vzrušením. „Podívej se na mě,“ přikáže. Když poslechne, pokračuje. „Jsi Raffaele Laurent Bessette? Posel?“

„Jsem, Vaše Veličenstvo.“

Maeve si ho chvilku prohlíží. Zdá se, že studuje zelenou letní barvu jeho levého oka a pak medově zlatou v jeho pravém oku. Její rty se zablesknou v divokém úsměvu. „Jsi vskutku tak krásný, jak se říká. Hezké jméno k hezké tváři.“

Raffaele si dovolí se začervenat a lehce nakloní hlavu ke straně jako pokaždé, když mluví se svými klienty. „Jsem poctěn, Vaše Veličenstvo. Lichotí mi, že moje pověst dosáhla až do Beldainu.“

Maeve ho zamyšleně sleduje. „Princ Enzo tě považoval za svého nejdůvěryhodnějšího poradce. Mluvil o tobě velice vřele. A teď vidím, že jsi zaujal jeho místo vůdce Dýk. Gratuluji.“

Raffaelovi se zrychlí tep, zatímco se snaží nevnímat povědomou bolest, kterou v něm Enzovo jméno vyvolá. „Není to nic, z čeho bych se radoval,“ odpoví.

Maeviny oči na okamžik změknou, možná při vzpomínce na smrt její matky. Zdá se, že na Enzově smrti jí zajímá ještě něco jiného, ale rozhodne se o tom nezmínit a nechat ho na pochybách. „Jistěže ne,“ řekne nakonec.

Augustine jí pošeptá něco do ucha. Mladá královna se k němu nakloní, a přestože dál upírá svou pozornost na Raffaela, ten vyčte ze změny její energie, že ve skutečnosti

chce věnovat pozornost Lucent. „Smrt prince Enza mi zkřížila plány, protože jsem doufala, že obnoví obchodní vazby mezi Kenetrou a Beldainem. Nehodí se ani tobě, Posle, protože jsi zůstal bez vůdce. Ale zemřel i král. Říkáš, že Giulietta teď vládne místo něho, a do mé země každý den přicházejí další prchající *malfetta*.“

„Jste laskava, že jste nás přijala, Vaše Veličenstvo.“

„Nesmysl.“ Maeve mávne netrpělivě rukou a pokyne všem, aby vstali. Když to udělají, hvízdne na svého koně. Její bílý tygr se zvedne z místa, kde odpočíval, a pomalu dojde k jejímu boku. „Bohové stvořili horečku krve, Raffaeli,“ řekne, zatímco se všichni vytahují do sedel, „a proto také stvořili cejchované a Vyvolené. Je rouháním zabíjet děti bohů.“ Pobídne koně patami a vyrazí jako první do kopce. „Ale nevzala jsem vás sem z laskavosti. Vaše Dýky jsou teď oslabené. Váš vůdce je mrtvý a slyšela jsem zvěsti, že se k vám jeden z vašich lidí obrátil zády, že spolupracoval s Inkvizicí. Vaši patroni to buď vzdali a uprchli, nebo byli polapeni a zabiti.“

„Až na vás,“ řekne Raffaele, „Vaše Veličenstvo.“

„Až na mě,“ souhlasí. „A já se stále o Kenettru zajímám.“

Raffaele jede mlčky, zatímco je mladá královna vede po straně ostrého útesu, hluboko pod nímž se rozbíjejí vlny o balvany. „Proč jste pro nás poslala?“ zeptá se.

„Abych vám něco ukázala.“ Maeve je vede po kraji útesu až na místo, kde země ustupuje od moře a vytváří úkryt před divokými větry. Odtamtud Raffaele vidí do celé zátoky.

Výhled je to úžasný. Lucent vedle něho zalapá po dechu.

Pláže zátoky jsou poseté stovkami beldainských válečných lodí. Lodě se táhnou až tam, kde útesy mizí v dálce.

Raffaele se obrátí k Maeve. „Vy plánujete invazi do Kenettry?“

„Když nemůžu na trůn posadit vašeho prince – *malfetto*, usednu na něj sama.“ Maeve se odmlčí a pátrá v Raffaeleově tváři po jeho reakci. „Ale hodila by se mi vaše pomoc.“

Raffaele tam jen mlčky sedí. Naposledy válčil Beldain s Kenetrou před sto lety. Kdyby Enzo tohle všechno viděl, co by si pomyslel? Odevzdal by snad svou korunu do rukou cizí královny?

Na tom nesejde, připomene si trpce. Protože Enzo je mrtvý.

„Jakou pomoc potřebujete?“ zeptá se Raffaele po chvílce.

„Slyšela jsem, že za královou smrtí stojí mistr Teren Santoro,“ odpoví královna. „Je to pravda?“

„Ano.“

„Proč chtěl, aby král zemřel?“

„Protože je zamilovaný do královny Giulietty. Ta si ponechává Terena po svém boku kromě jiného proto, aby jí pomáhal.“

„Ach. Milenec,“ řekne Maeve. Při těch slovech Lucent rychle pohlédne na královnu a znovu odvrátí zrak. „Ona je mladá, nová a zranitelná. Potřebuji oslabit Inkvizici a její armádu. Jak mi s tím můžete pomoci?“

Raffaele se zatváří soustředěně. „Giulietta je silná s Terenem po svém boku,“ řekne. Zatímco pokračuje, vymění si pohled s každou z Dýk. „Ale Teren se zodpovídá něčemu ještě mocnějšímu, než je jeho královna – své víře, že byl povolán bohy, aby zničil *malfetta*. Když se nám podaří zasít mezi ně nedůvěru a rozdělit je, bude mít tahle invaze větší

šanci na úspěch. A k tomu je třeba přinutit Terena, aby neposlechl svou královnu.“

„Nic takového on nikdy neudělá,“ ozve se Lucent. „Viděli jste, jak se Teren v Giuliettině přítomnosti chová? Slyšeli jste ho o ní mluvit?“

„Ano,“ souhlasí Michel. „Teren poslouchá královnu jako pes. To spíš umře, než ji urazí.“

Dokonce i Gemma, která až dosud mlčela, promluví. „Jestli je chcete obrátit proti sobě, budeme se muset dostat do města,“ řekne. „Právě teď je skoro nemožné do Estenzie vstoupit. Všechna *malfetta* byla vyhnána za městské hradby. Inkvizice hlídá ve všech ulicích. Ani Lucentiny schopnosti nás nedostanou přes hradby nebo brány. Vojáků je příliš mnoho.“

Maeve lechtají kožešiny na tvářích. „Kenetra má novou vládkyni,“ řekne. „Podle tradice musím doplout do Estenzie a setkat se s ní osobně, nabídnout jí své zbraně a složit jí hold na znamení své dobré vůle.“ Pozvedne obočí a usměje se. Augustine za ní se krátce uchechtne. Královna obrátí zrak k Raffaelovi. „Dostanu tě do města, můj Posle, jestli dokážeš vrazit klín mezi královnu a jejího Inkvizitora.“

„Jsem společník,“ odpoví Raffaele. „Nějaký způsob najdu.“

Maeve chvilku mlčky hledí na svou připravující se flotilu. „Je tu ještě něco,“ řekne, aniž na něho pohlédne.

„Ano, Vaše Veličenstvo?“

„Pověz mi, Raffaeli,“ pokračuje a pootočí hlavu jeho směrem, „jestli cítíš moji sílu.“ Řekne to tak nahlas, aby to ostatní Dýky slyšely. Michel, který je nejbliž, při jejích slovech strne. Gemma se ostře nadechne. Ale Raffaele si nevjíc

všimne Lucentiny reakce – náhlé bledosti v obličeji, překvapení v jejích očích. Pohlédne na Raffaela.

„Její sílu?“ zeptá se a poprvé se zapomene zmínit o Maeve jejím titulem.

Raffaele zaváhá a pak skloní před mladou královnou hlavu. „Cítím,“ odpoví. „Považoval jsem za hrubé o tom mluvit, dokud se nerozhodnete svěřit.“

Maeve se pousměje. „Takže tě nepřekvapí, když ti povím, že jsem také Vyvolená.“ Nijak nereaguje na Lucentin šok, i když na ni krátce pohlédne.

Raffaele zavrtí hlavou. „Není to pro mě žádné překvapení, Vaše Veličenstvo. Ale na mé Dýky to má možná jiný účinek.“

„A umíš odhadnout, co dokážu?“

Raffaele se k ní znovu natáhne, aby prostudoval energii okolo ní. Je to povědomý pocit, ze kterého mu přeběhne mráz po zádech. Nějak to souvisí s jejím sklonem k temnotě, s anděly strachu a zuřivosti, bohyní smrti. Stejný sklon cítil v Adelině. Pouhá vzpomínka na ni přinutí Raffaela svěřit oteže. „To nedokážu, Vaše Veličenstvo,“ odpoví.

Maeve se ohlédne přes rameno na nejmladšího prince se stále nasazenou soubojovou maskou a kývne. „Tristane,“ řekne. „Ukaž nám svůj obličej.“

Její ostatní bratři při tom rozkazu strnou. Raffaele cítí, jak Lucent poskočí srdce, a když se na ni podívá, všimne si jejích vytřeštěných očí. Nejmladší princ přikývne a sejme si z tváře masku.

Je podobný Maeve, stejně jako jeho bratři. Ale zatímco se ostatní zdají být přirození a úplní, tenhle princ takový

není – ta strašidelná energie okolo něho zůstává a Raffaela děsí.

„Můj nejmladší bratr, princ Tristan,“ řekne Maeve.

Je to Lucent, kdo první prolomí ticho. „Ve svých dopisech jste psala, že se mu podařilo přežít,“ vypraví ze sebe. „Tvrдила jste mi, že nezemřel.“

„Zemřel.“ Maevein výraz ztvdne. „Ale já ho přivedla zpátky.“

Lucent zbledne. „To je nemožné. Říkala jste – že se skoro utopil – a vaše matka královna – mě vyhostila za to, že jsem skoro způsobila smrt jejího syna. Tohle je *nemožné*. Vy –“ Obrátí se k Maeve. „Nikdy jste se mi nezmínila. Ve vašich dopisech jsem se nic takového nedočetla.“

„Nemohla jsem ti to povědět,“ odpoví Maeve ostře. Pak pokračuje tišším hlasem: „Moje matka kontrolovala každý dopis odcházející z paláce, zvláště ty, které jsem posílala tobě. Nemohla jsem riskovat, že by se dověděla o mé moci. Ona stejně jako ty, jako *všichni*, předpokládala, že Tristan vůbec nezemřel, protože jsem ho přivedla zpět téže noci, kdy tě vyhostila.“

Raffaele jen zírá a stěží může uvěřit, co vidí. Vlákna energie, která nepatří do země živých. Teď už to chápe, tu zneklidňující, nepřirozenou vazbu. Také okamžitě pochopí, proč jim tohle Maeve říká.

„Enzo,“ zašeptá. „Vy chcete –“

„Chci přivést zpátky vašeho prince,“ dokončí Maeve za něho. „Jak vidíte, Tristan si může znovu užívat života. A nejen to, přinesl si s sebou něco z Podsvětí. Získal sílu tuctu mužů.“

Pomyšlení, že by Enzo obživl, vyrazí Raffaelovi dech. Zatočí se mu hlava. *Ne. Počkat.* Na princí Tristanovi je něco, o čem královna nemluví. „A co Vyvolený, který obživne?“ zeptá se.

Maeve se opět usměje. „Když je Vyvolený přiveden zpátky ze země mrtvých, zesílí to jeho schopnosti. A někdo tak mocný jako Enzo by mohl být po oživení prakticky neporažitelný. Chci jeho sílu na své straně, až zaútočím na Kenetru. Bude to zkouška, vytvoření *Vyvoleného* mezi *Vyvolenými*.“ Nakloní se k Raffaelovi. „Pomysli na ty možnosti – na další mrtvé Vyvolené, které bych mohla oživit, na nespoutanou sílu na naší straně.“

Raffaele zavrtí hlavou. Měl by být nadšený z pomyšlení, že prince opět uvidí. Cítí však, jak na Tristanově energii ulpívají skvrny Podsvětí.

„Pochybuješ, že to funguje,“ řekne Maeve po chvíli. „Ti, které přivedu zpátky, musejí být vždycky spjatí s někým ze světa živých. Potřebují živá vlákna, která by je držela proti neustálému tahu Podsvětí. Tristan je spjatý se mnou, takže mám nad ním jistý stupeň kontroly – ochrany. Enzo bude také k někomu připoutaný.“

Připoutaný ke mně. Raffaele při pohledu na ni přimhouří oči. *Tohle má na mysli.* „Na tomhle se podílet nemohu,“ řekne nakonec. Jeho hlas je chraptivý, ale pevný. „To porušuje božský řád.“

Maevin hlas ztvdne. „Já jsem *dítě* bohů,“ vyštěkne. „Byla jsem obdařena touhle mocí. Bohové jí požehnali – neporušuje žádný řád.“

Raffaele skloní hlavu. Ruce se mu třesou. „S tím *nemohu*

souhlasit, Vaše Veličenstvo,“ trvá na svém. „Enzova duše odešla spočinout v Podsvětí. Přivést ho z říše svaté Mority zpátky do skutečného světa... on už sem nepatří. Nechte ho odpočívat.“

„Nežádám tě o povolení, společníku,“ odsekne Maeve pevně. Když k ní Raffaele opět vzhledne, zvedne bradu. „Nezapomínej, Raffaeli, že Enzo byl korunnní princ Kenetry. *Malfetto*, Vyvolený, tvůj bývalý vůdce. Nezasloužil si zemřít. *Zaslouží si* se vrátit, zajistit bezpečí *malfett* ve své zemi. Kenettře budu vládnout já, ale on usedne na trůn v mé nepřítomnosti.“ Její oči jsou tvrdé jako kámen. „Nebojuješ snad se svými Dýkami už dlouho právě za tohle?“

Raffaele mlčí. Je mu znovu sedmnáct, stojí před mořem šlechticů ve Fortunině dvoře a poprvé cítí z davu Enzovu energii. Je v podzemní tréninkové jeskyni bývalého domova Dýk a sleduje prince při soubojích s ostatními. Raffaele pohledne na Michela, na Gemmu a pak na Lucent. Vážně a mlčky opěťují jeho pohled. Tohle by mělo být to, co všichni chtějí.

Ale Enzo zemřel. Oplakali ho a smířili se s tím. A teď...

„Já ho zpátky *přivedu*,“ pokračuje Maeve, „a spoutám ho, s kýmkoliv budu chtít.“ Pak její hlas změkne. „Ale raději bych ho svázala s tím, komu na něm záleží nejvíc. Pak je vazba s živým člověkem nejsilnější.“

Raffaele stále neodpovídá. Zavře oči a snaží se zklidnit svou mysl. Potlačit znepokojující pocit, že celá ta myšlenka je špatná. Nakonec oči otevře a pohlédne na královnu. „Bude stejný jako dřív?“

„To se nedozvíme,“ řekne pomalu královna, „dokud to nezkusíme.“

SCÉNA VII

(*Odejdou všichni kromě chlapce.*)

CHLAPEC: Jsi obr?

(*Vstoupí obr.*)

OBR: Jsi rytíř?

CHLAPEC: Já nejsem rytíř! Nejsem ani král, zvěd nebo kněz.
Proto si můžeš být jistý, že jsem nepřišel ukrást ten klenot.

– původní překlad *Pokoušení klenotu* od Tristana Chirsleyho

Adelina Amouteru

Akáže se, že Malé lázně Bethesdy jsou ruiny na kraji Merroutasu.

Časně ráno následujícího dne, když slunce vystoupá nad obzor a do zátoky vyplují rybářské čluny, zamíříme Violetta a já dolů po prašné cestě vedoucí z hlavní brány městského státu k menšímu shluku opuštěných domů s kupolemi, které všechny stojí pod kamennými klenbami bývalého akvaduktu.

Vypadá to jako místo, které dříve kypělo životem. Ale lázně samotné – nebo to, co z nich zbylo – byly postavené na měkké půdě, což muselo zpečetit jejich osud. Jak lidé opouštěli lázně, museli zároveň opustit i tu malou osadu okolo nich. Nebo se možná jako první zhroutil akvadukt, jenž je zásoboval vodou. Kdysi honosné sloupy u vchodu se už zhroutily a kamenné základy se zabořily do bahnitě půdy. Po kamenech se plazí psí víno s jasně zelenými a žlu-

tými květy. Cítím, jak mě zašlá krása toho místa silně přitahuje.

„On je tady,“ zašeptá vedle mě Violetta, obočí naježené soustředěním.

„Dobře.“ Narovná si masku na zohaveném obličejí a přistoupím ke vchodu.

Uvnitř lázní je chladno a temno, stropní klenby pokrývá mech a břečťan. Otvory ve stropě pronikají úzké sloupce světla a ozařují kaluže vody na podlaze. Opatrně postupujeme chodbami té starodávné mramorové kolonády. Vzduch je cítit vlhkostí a plísni, pachem něčeho zeleného a živého. Všude okolo nás se rozléhá kapání vody.

Nakonec se zastavím na místě, kde začíná bazén. „Kde je?“ zašeptám.

Violetta zvedne oči ke stropu. Obrátí se v půlkruhu a pak se soustředí na temný kout. „Tam.“

Napínám oko do stínů. „Magiano,“ zavolám. Můj hlas mě vyleká – odráží se od stěn, znovu a znovu, dokud neutichne. Odkážu si, trochu nejistá, a pokračuji tišším tónem. „Bylo nám řečeno, že tě najdeme tady.“

Následuje dlouhé ticho, tak dlouhé, že začínám uvažovat, zda se Violetta nezmýlila.

Pak se někdo zasměje. Jak se ten zvuk rozléhá od jednoho povrchu k druhému, sype se ze zábradlí porostlých mech sprška listí. Ve světle se mihnou tmavé copy a já instinktivně natáhnu paži před Violettu, jako by ji to mohlo ochránit.

„Adelino,“ řekne zlehka něčí hlas. „Jak rád tě vidím.“
Snažím se odhadnout, odkud ten hlas přichází.